

[Føged.]

det er regeringen, der har haft til opgave at samle alle disse ting og få dem koordineret, og den opgave har den stadig væk.

Det ærede medlem giver ligesom udtryk for, at man, hvis man fik hans skattesystem, kunne gå til skattevæsenet og få at vide, hvordan man ville blive beskattet til næste år og næste år o. s. v., idet man kunne være sikker på, at skatteprocenterne ikke ville være ændret. Det er jo ikke rigtigt. Skatteprocenterne vil også efter det nye system blive ændret fra år til år. Det ærede medlem er ikke synsk. Han kan ikke finde frem til, hvor mange penge der skal anvendes i årene, der kommer, og derfor kan der ikke gives borgeren besked for 5 eller 7 år, om han skulle ønske det.

Den nu siddende regering har bevist, hvor vanskeligt det er, bl. a. ved det i fjor fremsatte forslag til udskrivningslov, et forslag, som vi troede, og som den daværende finansminister vel også mente der skulle være noget i. Men så viste det sig, at det slet ikke kunne gennemføres. Det blev trukket tilbage hen i januar måned, tror jeg det var; det blev optaget af det ærede medlem hr. Poul Møller, og det blev ændret igen hen i februar-marts. Altså, end ikke inden for et halvt år kan man få at vide af den høje regering, hvordan sagen ligger. I løbet af et halvt år foreslår regeringen 3 ændringer af sit eget forslag. Det er den sikre linje, ad hvilken regeringen kører vor skattelovgivning.

Hvad angår det foreliggende lovforslag, kan jeg også meget hurtigt gøre op, at der ikke er væsentlige ændringer. Det er de gamle satser, som er blevet fundet frem på ny. Med hensyn til den direkte skatteudskrivning har finansministeren til trods for 13 pct.s stigning i indkomsterne forelagt et forslag til udskrivningslov med de samme satser endnu en gang. Den direkte følge heraf er jo, at vi får en forøgelse af skatteudskrivningen med ca. 1.250 mill. kr., hvorved den kommer op på 6.430 mill. kr. Venstre havde håbet, at den megen tale om overgang til større vægt på indirekte beskatning også ville manifestere sig i de fremsatte lovforslag, men det er ikke tilfældet. Forholdet mellem den direkte og den indirekte beskatning er nøjagtig det samme, som det var for tre år siden, nemlig 40 : 60.

Det er en ændring af dette, som der tales om, hvorfor befolkningen må forvente, at forholdet bliver forrykket, således at den direkte beskatning bliver mindre og den indirekte beskatning større. Det har vi nu forhandlet om i år, men en del af disse forhandlinger kan ikke føres, uden at de koordineres med andre forhandlinger. Vi må naturligvis bede om, at denne sag kommer i udvalg, men dette udvalg må koordinere sit arbejde med andre forhandlinger, herunder forhandlingerne om den indirekte beskatning, ligesom også forhandlingerne om de forskellige ejendomsskatter kommer ind i billedet. Der er en sådan sammenhæng imellem disse problemer, at en koordinering er nødvendig.

Lovforslagets første afsnit, der omhandler de enkelte satser, som er de samme som i fjor, må jeg derfor lade stå hen. Efter de erfaringer, vi gjorde i fjor med de ændringer, regeringen selv foreslog, kan vi lige så godt lade problemet ligge på nuværende tidspunkt. Lovforslaget bliver formentlig ikke vedtaget før engang sidst i marts måned, og til den tid kan der jo være helt andre ting inde i billedet. Vi er ikke tilhængere af, at den proportionale skala står uændret; vi mener, meget bør ændres, men vi lader spørgsmålet ligge, fordi det griber ind i så mange andre spørgsmål.

Lovforslagets andet afsnit, der vedrører udskrivning af formueskat, har denne gang, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen også har sagt det, en ganske særlig interesse. Den 13. almindelige vurdering er den direkte årsag hertil. Regeringen har foreslået at forhøje den skattefrie bundgrænse fra 90.000 kr. til 150.000 kr. under henvisning til, at man på den måde kunne undgå at få forhøjelser i formueskatten for de borgere, der bor i eget enfamilieshus, og i bemærkningerne til lovforslaget står der:

„De foreslåede lettelser i formueskatte-skalaen har til formål at afbøde disse skattestigninger.“

Det er næsten helt rørende at erfare, med hvilken omhu regeringen denne gang behandler disse medborgere. Men hvorfor foretager regeringen en så snæver afgrænsning af fritagelsen for vurderingens konsekvenser? Der er da mange andre befolkningsgrupper, der har ret til at påberåbe sig den fritagelse for urimelige virkninger,